

40 DANA ZA ŽIVOT

1. dan, 24. 9. 2025.

Nakana:

Molimo za majke koje se suočavaju s neplaniranim trudnoćama.

Sveto pismo:

“No anđeo joj reče: »Ne boj se, Marijo! Ta našla si milost u Boga. *Evo, začeti ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus.* On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Njemu će Gospodin Bog dati *prijestolje Davida*, oca njegova, i *kraljevat će nad domom Jakovljevim uvijek* i njegovu kraljevstvu neće biti kraja.« (Lk 1, 30 - 33)

Razmatranje:

O temi roditeljstva i obitelji mogao bih puno pisati. U ovom svjedočanstvu supruga i ja ćemo kratko izreći svoje razloge i stavove o tome zašto smo prihvatili „više djece“, iako smatramo da četvero djece uopće nije puno djece. Prije nego smo stupili u brak, supruga i ja smo razgovarali o budućnosti, o broju djece koju bismo, ako to bude naravno i Božja volja, željeli imati. Budući smo oboje odrasli u velikim obiteljima - supruga u obitelji s 10 djece, ja u obitelji s 5 djece, to je u mislima i srcima ostao pojam obitelji. No, naša priča ima i nešto drugačiji sadržaj što možda upravo daje jače svjedočanstvo. Naime, supruga je osoba s invaliditetom koja od svoje treće godine, uslijed prometne nesreće te amputacije obje potkoljenice, koristi proteze za hodaње. Ta njena invalidnost nije joj nikada bila izgovor da krene lakšim putem, nego smo upravo i u takvim izazovnim okolnostima nastojali zajedno živjeti, svjedočiti vjeru i naravno vršiti Božje zakone. Kako smo i naveli, u brak smo ušli svjesno prihvaćajući svako dijete baš kao dar Božji, ali i svaku nevolju ili križ, kao iskaz Božje ljubavi koja nas je uvijek sve više približavala Bogu, ali i nas uzajamno učvršćivala u ljubavi, žrtvi i povjerenju. Nakon godinu dana braka u našu obitelj pristigao je naš prvi sin. Bila je to doista velika radost, kako nas samih tako i šire obitelji, okoline koja je bila dio naših života. „I to je to!“, rekli su brojni naši „dušobrižnici“, za nas je to kao bilo dovoljno djece. Većina je smatrala kako toj ženi više djece ne treba jer... stotinu razloga su oni navodili. Znali smo već tada, počinje naš boj, treba nam vjera kakvu je imao sveti Pavao jer puno nas utrka čeka. U prvim godinama bračnog života, našli smo se i u jednoj nezavidnoj financijskoj situaciji, dovoljno je spomenuti kredit u švicarskim francima pa vjerujem da ćete znati

kako je išla ta priča kad najednom imaš duplu ratu kredita. No, bila je to odlična edukacija za stjecanje kvalifikacije koju mora imati svaki pravi kršćanin, a to je povjerenje u Božju providnost. Valjalo je iz dana u dan, u nadi protiv svake nade, prepustiti se Stvoritelju i vjerovati kako će On to sve izvesti na dobro. Unatoč takvim krizama, naša obitelj se pomalo umnažala. Nakon nepune dvije godine dobili smo drugog sina, pa onda trećeg, četvrtog... Taj razmak između poroda bio je u prosjeku dvije godine. Već nakon drugog poroda supruga je prolazila teške situacije u bolnici jer su liječnici inzistirali da zbog njenog „zdravstvenog stanja“, budući su porodi bili putem carskog reza, izvrše podvezivanje jajovoda ili druge oblike sterilizacije. Kako je bilo s trećim i četvrtim djetetom, ne vrijedi ni spominjati. Jako teške situacije, osude velikog broja ljudi, taj pogled s podsmijehom, komentari pa čak i „pobožnih žena“ u župnoj zajednici, doista bolno. Ali mi smo baš zato znali kolika je vrijednost te naše žrtve! S druge strane žalostilo nas je jer ljudi doista ne znaju kolika je to istinska radost, ljepota i nadasve blagoslov s barem tolikim brojem djece u domu jedne obitelji. Mi možemo istinski posvjedočiti kako smo po rođenju svakog tog našeg djeteta osjećali sve veći blagoslov, milinu i radost u srcima, mir u duši koju nije moguće opisati riječima. Za nas nije postojala druga opcija osim rođenja svakog začetog djeteta, jer znamo da ono što od Boga dolazi je uvijek dar, a mi ga trebamo pomalo, dan po dan „otvarati“ i u njemu svakodnevno otkrivati svu tu ljepotu života koju nam Bog dariva u svakom tom posebnom, unikatnom biću. Vjerujemo kako danas, dok nas promatra okolina u kojoj živimo, a koja nas je često osuđivala, može se složiti s nama odnosno sa svetim Pavlom kojeg ćemo opet citirati: “Lude svijeta izabra Bog da posrami mudre, i slabe svijeta izabra Bog da posrami jake...”

Mario i Jelosavka Jakovljević, Požega, roditelji 4 djece (Bruno 15, Fran 17, Žarko Dominik 19 i Ante 21 godina)

Molitva:

Sveti Leopolde Bogdane Mandiću, tebe je božanski Spasitelj učinio savršenim oruđem svoga neizmjernog milosrđa u sakramentu pokore. Molimo te, isprosi nam milost, da se često i dobro ispovijedamo te da živimo slobodni od svakoga grijeha i postignemo savršenstvo na koje nas poziva Gospodin. Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetom, kako bijaše na početku, tako i sada i vazda i u vijeke vjekova, amen.